

ת"ד 1077/10/13 - מדינת ישראל נגד אליהו קדר

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 1077-10-13 מדינת ישראל נ' קדר 23.3.14
בפני כב' הסגן נשיא יוסף ריבלין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אליהו קדר

הנאשם

הכרעת דין

1. העובדות המוסכמות

הנאשם נהג ברח' עטרות ובהגיעו לצומת עם רח' התמרוקים פנה שמאלה לרח' התמרוקים.
בהגיע הנאשם סמוך לרח' התמרוקים נפגע בדופן ימני אחורי של רכבו מרכב שהגיע מימין לשמאל (כיוון פניית הנאשם) נהוג בידי מחמד נימר (להלן - המתלונן).
כתוצאה מהתאונה נחבלו המתלונן ונוסע ברכבו וכלי הרכב ניזוקו.

2. השאלה שבמחלוקת

המאשימה גורסת כי הנאשם פנה שמאלה תוך שלא נתן זכות קדימה לרכב המתלונן ולפיכך אחראי לאירוע התאונה.
ההגנה גורסת כי הנאשם פנה שמאלה, נעמד בניצב לכיוון נסיעת הנאשם ובעודו נפגע מרכב המתלונן שסטה לעברו.

3. תימצות הראיות

עמוד 1

בפני בית משפט העידו שני בוחנים מטעם המאשימה ומטעם ההגנה. העיד שוטר שהגיע לזירה והנציח אותה (תמונות 1-7 בת/2), העיד המתלונן והעיד הנאשם.

למעט הנאשם והמתלונן אין עדויות ראייה וכל צד טוען שהאחריות לאירוע התאונה רובצת לפתחו של האחר.

המתלונן בעדותו טוען כי הנאשם שנסע מנגד לכיוון נסיעתו פנה שמאלה (כיוון הנאשם) בלא לאותת ובאופן מפתיע. משהבחין ברכב הנאשם אומר המתלונן, ניסה לברוח שמאלה ואז פגע ברכב הנאשם בדופן אחורי ימני עם חזית רכבו (פרוט' עמ' 8 ש' 16-20).

לדברי המתלונן נסע במהירות של 40-50 קמ"ש ועובר לתאונה נסע בנתיב ימני.

הנאשם בעדותו חוזר על דבריו בהודעה במשטרה (ת/7) והסבריו בסקיצה (ת/8) לפיהם טרם שפנה שמאלה וידא שהכביש מנגד (כיוון המתלונן) פנוי ואף נתן זכות קדימה לשתי משאיות. לאחר פנה שמאלה (לרח' התמרוקים) שם נעמד כדי לתת זכות קדימה להולכי רגל שחצו במעבר חציה ושעה שעמד נפגע מרכב המתלונן (ת/7 ש' 6-13).

השוטר אליהו שטרית (ע.ת. 1) הגיע לזירת התאונה והכין דו"ח פעולה על אופן טיפולו באירוע (ת/1). בנוסף כאמור הנציח הזירה בתמונות (ת/2).

בתמונות ניתן לראות מיקום כלי הרכב לאחר התאונה וסימני בלימה מרכב המתלונן שמובילים למיקום סופי של רכב המתלונן (תמונות 5 ו-7 וראה גם פרוט' עמ' 4 ש' 7).

בנוסף רשם ע.ת. 1 מפי הנאשם אימרה בה חזר על גירסתו כמפורט כאשר נרשם בה גם "... **לא ראיתי אותו. היית כבר את הסיבוב ושמעתי מכה חזקה...**" (פרוט' עמ' 2 ש' 9-11 בת/1).

ע.ת. 1 ציין כי רשם כל מה שהנאשם טען מילה במילה (פרוט' עמ' 2 ש' 31).

הבוחן ליאון דיכטר ניתח התאונה על בסיס הממצאים בתמונות (ת/2) ועל פי ביקור בשטח (שנעשה כשבועיים לאחר התאונה).

בעדותו בבית משפט ובדו"ח בוחן שערך כתב כי לדעתו רכב הנאשם היה בתנועה ומקום ההתנגשות במרכז הצומת בנתיב הימני (כיוון המתלונן) ולא בימין הצומת כטענת הנאשם (כיוון המתלונן).

גירסת הנאשם לפי חווה"ד אינה מתיישבת עם הממצאים בזירה (ת/4 סע' 14 ופרוט' עמ' 3 ש' 27-31 וש' 1-2 לפרוט' עמ' 4 וראה גם פרוט' עמ' 6 ש' 28-29).

משנדרש הבוחן לשאלת סטיית הנאשם ימינה השיב "**מדובר בתגובה אינסטנקטיבית בלימת חירום...**" (פרוט' עמ' 6 ש' 12).

חוו"ד מומחה ההגנה משה בן עזרי. לחוו"ד בן עזרי רכב הנאשם קיבל סחרור ימינה מעוצמת החבטה ולא מכך שהיה בתנועה. עוד קובע בן עזרי כי לו הנאשם היה ממשיך ישר לא היתה מתרחשת התאונה. לפי חוו"ד בן עזרי סיבת הבלימה של המתלונן היתה הולכי רגל או שלולית המים שהיתה במרכז הצומת (את רכב המתלונן

כאופציה נוספת כלל לא הזכיר). המתלונן לפי חו"ד בן עזרי יכול היה להבחין ברכב הנאשם מבעוד מועד ולמנוע התאונה. הסיבה לתאונה לעמדת בן עזרי מהירות לא סבירה של רכב המתלונן.

חו"ד הזמה של רס"ב משה כהן. לפי חו"ד לו הנאשם היה עומד ברח' התמרקים לפני מעבר חציה לא היתה מתרחשת התאונה.

עוד התייחס רפ"ק כהן לחו"ד בן עזרי לעניין מהירות נסיעת המתלונן וקבע כי היא מבוססת על השערות לא מבוססות ונגועה באי דיוקים. רפ"ק כהן הצטרף לחו"ד הבוחן לפיה עובר לתאונה ובזמן התאונה שני כלי הרכב היו בתנועה.

4. דין

מעצם טבעם של תיקים דוגמת תיק זה על בית משפט להכריע בין גרסאותיהם של מעורבים שכל צד מטיל האחריות על הצד השני.

שקלתי העדויות ובעיקר הממצאים האובייקטיביים והגעתי למסקנה כי הגורם לתאונה הינו הנאשם, אשר נכנס לצומת ופנה שמאלה תוך שחסם דרכו של המתלונן.

להחלטתי זו הגעתי מטעמים אלה:

- על פי חו"ד הבוחן שנשמעה על התמונות שצילם ע.ת. 2 התאונה אירעה **בתחום הצומת** בנתיב הימני כיוון הנאשם **ולא** במקום בו טוען הנאשם שעצר. משמע גירסת הנאשם אינה עומדת במבחן התמונות. תמונות 5 ו- 7 לת/2 מוכיחות באופן ברור וחד משמעי כי רכב המתלונן פגע ברכב הנאשם בנתיב ימין (כיוון המתלונן) כגירסת הבוחן.
- אמינה עלי עדות הבוחן כי כלי הרכב היו **בתנועה** בזמן התאונה. מדובר בבוחן וותיק ומקצועי ולו נסיון רב.
- הנסיון מלמד כי נהג החש בסכנה בולם בלימת חירום. מעצם התרחשות התאונה ניתן לומר כי המתלונן חש סכנה וסביר שהסכנה מקורה ברכב הנאשם אשר הפתיע אותו (כגירסת המתלונן). נכון הוא כי המתלונן סטה ימינה (יכול וניסה לברוח מן הסכנה) אולם אציין כי מדובר בתגובה אינסטנקטיבית כפי שהסביר הבוחן ולא תמיד ניתן להסבירה.
- עוד אומר:** לו היו הולכי רגל במקום סביר מאוד שניתן היה להבחין בהם ממרחק רב בהתחשב בשדה הראיה הפתוח ולא לבלום בלימת חירום. **ועוד:** בלתי סביר שנהג יראה הולכי רגל ויסטה לעבר רכב עומד כאשר יש לו חלופה להמשיך ישר (הרי לא נטען שהולכי הרגל חצו במרכז הצומת). **ועוד:** לו המתלונן היה מבחין בהולכי רגל וסטה בגללם לרכב הנאשם העומד (כטענת הנאשם) סביר שהיה טוען זאת שהרי אם הולך רגל התפרץ לכביש לא בהכרח המתלונן אשם ומה היה לו לו בנסיבות היו כאלה לטעון דווקא

שהנאשם התפרץ לו למסלול הנסיעה ולא הולך או הולכי רגל. **ועוד:** אילו גירסת הנאשם היתה נכונה המתלונן לא יכול היה לראות מהיכן הגיע הנאשם. העובדה שהמתלונן הסביר במדוייק מהיכן נכנס הנאשם לרח' התמרוקים מצביעה על אמינות גירסתו. **ועוד** ניתוח התגובה הספונטאנית של הנאשם בפני ע.ת 1 מלמד על סימולטניות בין הפניה שפנה הנאשם והפגיעה ברכבו.

סיכום של דברים

מאחר וגירסת המתלונן סבירה ביותר ונתמכה בממצאים אובייקטיביים אני מעדיפה על פני גירסת הנאשם וקובע, לאור חו"ד הבוחן, כי המאשימה הוכיחה האשמה שיוחסה לנאשם מעבר לספק סביר.

טרם אסיים אתיחס להתנהלות הנאשם (בן 82). אין לי כל ספק כי הנאשם חש שלא עבר כל עבירה ולפיכך בחר לנהל ההליכים. בית משפט הציע לנאשם לסגור התיק אם יפקיד רשיונו במשרד הרישוי ואולם הנאשם עמד על כך שהמשפט יתנהל.

ניתנה היום, כ"א אדר ב תשע"ד , 23 מרץ 2014, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד טל בסון, בהעדר הנאשם ובמעמד ב"כ הנאשם עו"ד יוני שניאור.